

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 163

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 23 februarie 2005

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 44 din 27 ianuarie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. (2) și ale art. 94 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.....	1-3	Decizia nr. 88 din 10 februarie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și funcționarea profesiei de avocat	5-6
Decizia nr. 48 din 27 ianuarie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 ¹ alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală	3-5	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		117. — Ordin al ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale privind accesul la resursele acvatiche vii, în vederea practicării pescuitului în scop recreativ/sportiv în bazinele piscicole naturale	7-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 44 din 27 ianuarie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. (2) și ale art. 94 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Constantin Doldur — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Ion Tiucă — procuror
Marieta Safta — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. (2) și ale art. 94 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Vasile Ralea în Dosarul nr. 5.306/2004 al Judecătoriai Râmnicu Vâlcea.

La apelul nominal este prezent autorul excepției, personal, lipsind partea Inspectoratul de Poliție Județean

Vâlcea, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Având cuvântul pe fond, Vasile Ralea solicită admiterea excepției de neconstituționalitate așa cum a fost formulată, susținând că textele de lege criticate încalcă dreptul constituțional la liberă circulație.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul pe fond, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Se arată că nu există nici o legătură între dreptul la liberă circulație reglementat de Legea fundamentală și dreptul de a conduce pe drumurile publice un autovehicul.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 august 2004, pronunțată în Dosarul nr. 5.306/2004, **Judecătoria Râmnicu Vâlcea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. (2) și ale art. 94 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind**

circulația pe drumurile publice, ridicată de Vasile Ralea în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că reținerea permisului de conducere, respectiv suspendarea exercitării dreptului de a conduce un autovehicul, în cazul săvârșirii unor contravenții pentru care, prin regulament, se dispune ca măsură administrativă reținerea pe loc a permisului de conducere, încalcă dreptul la liberă circulație reglementat de dispozițiile constituționale ale art. 25. Se arată totodată că prevederile art. 94 lit. c) sunt neconstituționale, întrucât fac trimitere la regulamentul de aplicare a ordonanței, fiind „inadmisibil ca un text stipulat printr-un regulament să înfrunte și să învingă un articol din Constituție”.

Judecătoria Râmnicu Vâlcea, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate invocate în cauză, apreciază că aceasta este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că circulația pe drumurile publice trebuie să se desfășoare în condițiile stabilite de lege, pentru respectarea siguranței tuturor participanților la trafic, iar stabilirea unor sancțiuni pentru nerespectarea acestor norme nu poate fi, în nici un caz, interpretată ca o încălcare a dreptului la liberă circulație, în sensul în care este reglementat acest drept de dispozițiile art. 25 din Constituție.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât „dreptul de a conduce pe drumurile publice un autovehicul, conferit de permisul de conducere auto, precum și condițiile de suspendare a exercitării acestui drept [...] nu au nici o legătură cu dreptul la liberă circulație”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 88 alin. (2) și ale art. 94 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 958 din 28 decembrie 2002, având următorul conținut:

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 88 alin. (2) și ale art. 94 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Vasile Ralea în Dosarul nr. 5.306/2004 al Judecătoriei Râmnicu Vâlcea.

— Art. 88 alin. (2): *„Reținerea permisului de conducere ori a certificatului de înmatriculare sau înregistrare se face de către poliție, o dată cu constatarea faptei pentru care se dispune una dintre sancțiunile contravenționale complementare prevăzute la alin. (1), eliberându-se titularului o dovadă înlocuitoare, cu sau fără drept de circulație.”*

— Art. 94 alin. (1) lit. c): *„(1) Suspendarea exercitării dreptului de a conduce autovehicule se dispune: [...]*

c) pentru o perioadă de 90 de zile, dacă fapta conducătorului auto a fost urmărită ca infracțiune prevăzută de prezenta ordonanță de urgență, iar instanța de judecată sau procurorul a dispus înlocuirea răspunderii penale cu una dintre sancțiunile contravenționale complementare prevăzute la art. 91 din Codul penal sau dacă fapta conducătorului auto constituie una dintre contravențiile pentru care, prin regulament, se dispune ca măsură administrativă reținerea pe loc a permisului de conducere.”

Autorul excepției consideră că aceste prevederi legale sunt contrare art. 25 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia *„Dreptul la liberă circulație, în țară și în străinătate, este garantat. Legea stabilește condițiile exercitării acestui drept.”*

Examinând criticile de neconstituționalitate formulate, Curtea constată că acestea nu pot fi reținute, întrucât dispozițiile art. 25 din Legea fundamentală, care privesc dreptul la liberă circulație, nu au legătură cu textele de lege criticate. Astfel, dreptul la liberă circulație vizează libertatea de mișcare a cetățeanului, textul constituțional reglementând ambele aspecte care formează acest drept fundamental, și anume: libera circulație pe teritoriul României și libera circulație în afara teritoriului țării. Dreptul la liberă circulație, astfel cum este reglementat de Constituția României, prin receptarea sa din Pactul internațional privitor la drepturile civile și politice, nu include și dreptul de a conduce autovehicule, respectiv de a deține un permis de conducere auto în acest scop, prevederile constituționale nefăcând referire și la mijloacele de transport prin care se realizează libera circulație.

Ca urmare, fiecare cetățean poate folosi mijloacele de transport pe care le consideră potrivite (rutiere, feroviare, aeriene, fluviale, navale, mijloace de transport în comun sau personale), cu respectarea regulilor impuse prin actele normative care reglementează utilizarea acestora. Stabilirea unor astfel de reguli în ceea ce privește circulația pe drumurile publice, inclusiv în ceea ce privește reținerea permisului de conducere, respectiv suspendarea exercitării dreptului de a conduce autovehicule, are ca scop, potrivit art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, *„asigurarea desfășurării fluente și în siguranță a circulației rutiere, apărarea vieții și integrității corporale, a sănătății persoanelor, proprietății publice și private, protecția mediului înconjurător, precum și a drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor în acest domeniu”* și nu este de natură să încalce, pentru motivele arătate, dreptul fundamental reglementat de art. 25 din Constituție.

De altfel, și „libera circulație”, prevăzută de textul constituțional invocat în motivarea excepției, se desfășoară potrivit unor reguli stabilite prin lege, reguli care au ca finalitate ocrotirea unor valori economice și sociale, a drepturilor și libertăților cetățenilor, precum și a unei normale desfășurări a relațiilor interstatale.

Definitivă și general obligatorie.
Pronunțată în ședința publică din data de 27 ianuarie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 48 din 27 ianuarie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300¹ alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Nicoleta Grigorescu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300¹ alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vasile Eugen Negrea în Dosarul nr. 4.977/2004 al Tribunalului Mureș.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului de contencios constituțional, ocazie cu care, prin Decizia nr. 208 din 4 mai 2004, Curtea a constatat că acestea nu aduc atingere prevederilor fundamentale invocate. Întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus amintite își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 septembrie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 4.977/2004, **Tribunalul Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 300¹ alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de inculpatul Vasile Eugen Negrea, prin apărătorul ales, în dosarul cu numărul de mai sus, având drept obiect soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul legal criticat îi încalcă dreptul la apărare și contravine dispozițiilor constituționale ale art. 23 alin. (6), deoarece instanța s-ar afla în imposibilitate de a verifica legalitatea și temeinicia măsurii arestării preventive după înregistrarea dosarului, întrucât o atare verificare a fost efectuată de instanța superioară în calea de atac a recursului formulat împotriva hotărârii prin care s-a dispus prelungirea măsurii arestării preventive în faza de urmărire penală, hotărâre care își produce efectele, în cazul de față, până la data sesizării instanței de fond.

De asemenea, pentru a constata existența sau inexistența temeiurilor care au determinat arestarea preventivă ar fi necesar ca textul legal criticat să facă trimitere nu numai la dispozițiile art. 148 și 143 din Codul de procedură penală, ci și la art. 136 din același cod, care

reglementează criteriile de alegere a uneia sau a alteia dintre măsurile preventive, dar și scopul acestor măsuri. În caz contrar, textul legal criticat se constituie într-o formă de reglementare fără fond.

Tribunalul Mureș opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece, chiar dacă respectarea principiului legalității de către instanța care a dispus prelungirea duratei măsurii arestării preventive a fost verificată de către instanța superioară în cadrul recursului, în condițiile în care în actualul stadiu al procesului penal s-ar sesiza încălcări ale unor dispoziții legale ce nu au fost observate nici chiar cu ocazia controlului judiciar, instanța ar fi datoare să le invoce sau să le pună în discuție dacă sunt invocate de către părți și să se pronunțe asupra lor. Invocarea principiului autorității lucrului judecat nu poate fi făcută în acest context, deoarece ar contraveni acestui principiu al legalității, care este mai presus chiar și de dispozițiile instanței de control judiciar, și, evident, ar aduce atingere, nemijlocit, dreptului la apărare al inculpatului și dreptului său la garantarea libertății persoanei. De asemenea, autoritatea de lucru judecat vizează hotărâri definitive date asupra fondului pricinii, iar nu asupra hotărârilor luate în procedurile judiciare, cum sunt cele referitoare la măsura arestării preventive, în acest caz nefiind aplicată regula *non bis in idem*.

În plus, este de observat că, potrivit textului criticat, examinarea temeiurilor arestării preventive — a subzistenței lor sau nu — poate fi făcută și de către instanța de judecată din oficiu și nu numai la cererea părților.

Referitor la alin. 3 al art. 300¹ din Codul de procedură penală, instanța de judecată arată că art. 136—142 din secțiunea I din Codul de procedură penală stabilesc cadrul general în care se poate dispune privarea de libertate sau îngădirea libertății de mișcare a unei persoane. În acest context, instanța de judecată este datoare să verifice toate temeiurile care au stat la baza luării măsurii arestării preventive a inculpatului, dar și să verifice dacă această măsură a fost luată și în considerarea persoanei inculpatului, adică ținând seama nu numai de scopul măsurii și de gradul de pericol social al infracțiunii, ci și de persoana inculpatului, de sănătatea, vârsta, antecedentele lui și de alte situații de acest gen. Aprecierea acestor criterii este esențială și obligatorie pentru instanță, cu atât mai mult cu cât acest text de lege nu poate fi interpretat decât în lumina art. 23 alin. (6) din Constituție și a art. 5 pct. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. O măsură preventivă, indiferent de categoria din care face parte, se ia față de o persoană al cărei drept este și acela de a fi judecată în stare de libertate, arestarea sa fiind doar o excepție de la principiul libertății persoanei.

De altfel, textul legal criticat nu trimite expres și limitativ la dispozițiile art. 148 din Codul de procedură penală, ci vorbește de temeiurile care au determinat privarea de

libertate, temeiuri ce trebuie înțelese și prin prisma prevederilor art. 136 alin. 1 și alineatul ultim din același cod. Aceste din urmă dispoziții sunt de aplicabilitate generală tuturor categoriilor de măsuri preventive pe toată durata lor.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul arată că prevederile constituționale ale art. 23 alin. (6) stabilesc obligația instanței ca, urmare a verificărilor efectuate, să dispună punerea în libertate a inculpatului dacă motivele arestării preventive au dispărut. Faptul că acestea nu se referă în mod expres și la menținerea arestării preventive nu înseamnă că legiuitorul nu a avut în vedere această instituție, în cazul în care motivele care au determinat luarea măsurii se mențin, așa încât nu se poate susține că dispozițiile constituționale invocate constituie temeii doar pentru punerea în libertate a inculpatului, nu și pentru menținerea privării de libertate.

Autoritatea de lucru judecat se referă la hotărârile definitive care rezolvă fondul pricinii, iar nu la hotărârile pronunțate în procedurile referitoare la măsura arestării preventive.

Referitor la încălcarea art. 24 alin. (1) din Constituție, care reglementează garantarea dreptului la apărare, Guvernul arată că dispozițiile art. 300¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, care instituie obligativitatea instanței de a verifica legalitatea și temeinicia arestării preventive, oferă persoanei arestate, fără nici o îngrădire, posibilitatea de a-și exercita dreptul la apărare, drept care este garantat deopotrivă și de prevederile art. 171 din Codul de procedură penală.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300¹ alin. 3 din Codul de procedură penală, Guvernul apreciază că și aceasta este neîntemeiată, deoarece nu poate fi admisă susținerea autorului că instanța nu poate constata subzistența temeiurilor care au determinat luarea măsurii arestării preventive și nici existența unor temeiuri care să justifice privarea de libertate în continuare a inculpatului, având în vedere că textul legal criticat nu trimite și la art. 136 din Codul de procedură penală și că, în felul acesta, inculpatul nu-și poate face apărarea.

Prevederile art. 136 din Codul de procedură penală sunt de aplicabilitate generală. Așadar, de fiecare dată când se discută o cerere cu privire la vreo măsură preventivă nu este necesar ca acestea să fie menționate în toate textele privind arestarea preventivă.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu încalcă libertatea individuală. Dimpotrivă, art. 300¹ alin. 3 din Codul de procedură penală prevede obligația instanței de a verifica din oficiu, la primirea dosarului, legalitatea și temeinicia arestării preventive, această măsură fiind menținută numai în cazul în care instanța constată că temeiurile care au determinat arestarea impun în continuare privarea de libertate sau că există temeiuri noi care o justifică.

Totodată, obligația instanței de a verifica în cursul judecării, periodic, dar nu mai târziu de 60 de zile, legalitatea și temeinicia arestării preventive, potrivit art. 300² și art. 160^b din Codul de procedură penală, reprezintă suficiente garanții legale ale respectării libertății individuale.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate prin prisma art. 24 alin. (1) din Legea fundamentală, Avocatul Poporului apreciază că este neîntemeiată, deoarece, coroborat cu art. 300¹ alin. 4, art. 6 alin. 4 și art. 173 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală, textul legal supus controlului acordă părților toate garanțiile

procesuale, inclusiv dreptul de a fi asistate de un avocat în tot cursul procesului penal.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 300¹ alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală, care au următorul conținut: „*După înregistrarea dosarului la instanță, în cauzele în care inculpatul este trimis în judecată în stare de arest, instanța este datoare să verifice din oficiu, în camera de consiliu, legalitatea și temeinicia arestării preventive, înainte de expirarea duratei arestării preventive. [...]*

Când instanța constată că temeiurile care au determinat arestarea impun în continuare privarea de libertate sau că există temeiuri noi care justifică privarea de libertate, instanța menține, prin încheiere motivată, arestarea preventivă. Dispozițiile art. 159 alin. 3, 4, 5, 7 și 11 se aplică în mod corespunzător.“

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (6), referitoare la verificarea periodică a legalității și temeiniciei arestării preventive în faza de judecată, și ale art. 24 alin. (1), referitoare la garantarea dreptului la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra dispozițiilor art. 300¹ alin. 3 din Codul de procedură penală s-a mai pronunțat, statuând că acestea sunt constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 208 din 4 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 485 din 31 mai 2004, pronunțându-se în legătură cu critica potrivit căreia prevederile legale criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (6), referitoare la verificarea periodică a legalității și temeiniciei arestării preventive în faza de judecată, Curtea a constatat că situațiile în care este obligatorie punerea în libertate a inculpatului sunt următoarele: dacă temeiurile care au determinat arestarea preventivă au încetat, respectiv dacă instanța constată că nu există temeiuri noi care să justifice menținerea privării de libertate. Or, simetric și ca o consecință logică a acestor prevederi constituționale, preluate, de altfel, în art. 300¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, nu se poate susține că, potrivit art. 300¹ alin. 3 din același cod, instanța de fond nu are posibilitatea legală de a menține măsura arestării preventive a inculpatului, deoarece este ținută de încheierea instanței superioare, pronunțată în calea de atac a recursului formulat împotriva hotărârii prin care s-a dispus prelungirea măsurii arestării preventive în faza de urmărire penală.

Se constată așadar că prevederile criticate nu numai că nu înfrâng dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (6), ci constituie o aplicare a acestora, așa încât nu poate fi reținută critica autorului excepției de neconstituționalitate în sensul că ar exista o contradicție între cele două categorii de norme.

Cele statuate prin decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea acestei jurisprudențe.

De asemenea, nu poate fi primită critica autorului excepției referitoare la lipsa garanției dreptului la apărare,

deoarece textul legal criticat nu instituie nici un fel de norme referitoare la îngrădirea acestui drept. De altfel, ca o garanție suplimentară a efectivității dreptului la apărare în cauzele penale, pe lângă dreptul părții interesate de a fi asistată de un avocat ales sau numit din oficiu și obligativitatea organelor judiciare de a le aduce la cunoștință acest drept — de care învinuitul ori inculpatul se poate prevala sau nu —, legiuitorul a instituit prin art. 171 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală obligativitatea asistenței juridice obligatorii, în funcție de situația deosebită în care s-ar putea afla învinuitul sau inculpatul ori în funcție de pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită. Prin urmare, dată fiind situația

excepțională în care se află inculpatul arestat, după înregistrarea dosarului la instanță, aceasta este datoare să procedeze la verificarea legalității și temeiniciei arestării preventive, aplicând dispozițiile referitoare la garantarea dreptului la apărare. Sub acest aspect nu se poate susține că se încalcă dreptul la apărare, deoarece textul nu face trimitere și la art. 136 din Codul de procedură penală, care reglementează criteriile de alegere a uneia sau a alteia dintre măsurile preventive și scopul acestor măsuri. Art. 136 se constituie într-o normă cu aplicabilitate generală pentru toate situațiile în care se dispune cu privire la luarea, revocarea, înlocuirea ori încetarea vreunei măsuri preventive.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300¹ alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vasile Eugen Negrea în Dosarul nr. 4.977/2004 al Tribunalului Mureș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 ianuarie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 88

din 10 februarie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și funcționarea profesiei de avocat

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și funcționarea profesiei de avocat, excepție ridicată de Iuliana Șipoș în Dosarul nr. 589/2004 al Judecătoriei Salonta.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca nefondată, întrucât apreciază că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 septembrie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 589/2004, **Judecătoria Salonta a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și funcționarea profesiei de avocat, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 255/2004. Excepția a fost ridicată de Iuliana Șipoș într-o cauză civilă având ca obiect rezoluțiunea contractului de închiriere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile criticate încalcă prevederile art. 37 alin. (1) din Constituție [devenit art. 40 alin. (1) din Constituția republicată], potrivit cărora „*Cetățenii se pot asocia liber în partide politice, în sindicate, în patronate și în alte forme de asociere*”.

Judecătoria Salonta nu și-a exprimat punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate a art. 82 din Legea nr. 51/1995 este neîntemeiată. În acest sens, arată că avocatura este un serviciu public, care este organizat și funcționează pe baza unei legi speciale, iar profesia de avocat poate fi exercitată de un corp profesional selectat și funcționând după reguli stabilite de lege. Această opțiune a legiuitorului nu poate fi considerată neconstituțională, având în vedere că scopul ei

este asigurarea unei asistențe juridice calificate, iar normele în baza cărora funcționează nu contravin principiilor constituționale.

Avocatul Poporului consideră că, în absența opiniei instanței de judecată cu privire la excepția invocată, sesizarea Curții Constituționale nu este legală.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 82 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și funcționarea profesiei de avocat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 113 din 6 martie 2001, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 255/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 23 iunie 2004, dispoziții care au următorul conținut: „(1) *La data intrării în vigoare a prezentei legi persoanele fizice sau juridice care au fost autorizate în baza altor acte normative ori au fost încuviințate prin hotărâri judecătorești să desfășoare activități de consultanță, reprezentare sau asistență juridică, în orice domenii, își încetează de drept activitatea. Continuarea unor asemenea activități constituie infracțiune și se pedepsește potrivit legii penale.*

(2) *De asemenea, la data intrării în vigoare a prezentei legi încetează de drept efectele oricărui act normativ, administrativ sau jurisdicțional prin care au fost recunoscute ori încuviințate activități de consultanță, reprezentare și asistență juridică contrare dispozițiilor prezentei legi.*

(3) *Prevederile alin. (1) și (2) nu se aplică profesiei de consilier juridic, care va fi exercitată potrivit dispozițiilor Legii nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic.*

(4) *Consiliile și decanii barourilor au obligația și autorizarea să urmărească ducerea la îndeplinire a prevederilor alin. (1) și (2) și să ia măsurile legale în acest sens.“*

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și funcționarea profesiei de avocat, excepție ridicată de Iuliana Șipoș în Dosarul nr. 589/2004 al Judecătoriei Salonta.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 februarie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

În esență, se contestă neconstituționalitatea prevederilor art. 82 din Legea nr. 51/1995 prin aceea că sunt încălcate dispozițiile constituționale ale art. 37 alin. (1) din Constituție [devenit art. 40 alin. (1) din Constituția republicată] referitoare la „*Dreptul de asociere*“, deoarece „înființarea unei asociații are loc cu respectarea actelor normative în vigoare și prin acordul asociațiilor din respectivele entități juridice, ca urmare și desființarea sau dizolvarea acestora se poate face ulterior tot prin acordul lor, iar nu prin alte acte sau dispoziții care nu au nimic comun cu respectivele entități juridice“.

Analizând aceste susțineri, Curtea observă că art. 1 din Legea nr. 51/1995 prevede caracterul liberal și independent al profesiei de avocat, iar în ceea ce privește dreptul de asociere, art. 5 din aceasta dispune în legătură cu formele de organizare a activității, avocatul având opțiunea de a alege varianta în care își exercită profesia. Sub aspectele criticate, prin Decizia nr. 44 din 4 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 13 martie 2003, Curtea Constituțională a statuat că, „în concepția legiuitorului, avocatura este un serviciu public, care este organizat și funcționează pe baza unei legi speciale, iar profesia de avocat poate fi exercitată de un corp profesional selectat și funcționând după reguli stabilite de lege. [...] Această opțiune a legiuitorului nu poate fi considerată ca neconstituțională, având în vedere că scopul ei este asigurarea unei asistențe juridice calificate, iar normele în baza cărora funcționează nu contravin principiilor constituționale“, cei care doresc să practice această profesie fiind datori să respecte legea și să accepte regulile impuse de aceasta. Astfel se explică de ce condițiile de organizare și exercitare a profesiei de avocat sunt prevăzute într-o lege specială și nu se supun normei generale cuprinse în Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, cu modificările ulterioare. Curtea Constituțională a statuat constant în jurisprudența sa că dreptul de asociere se poate exercita numai cu respectarea legii, și nu împotriva ei, astfel că nici acest drept, specific prin natura lui profesiilor liberale, nici dispozițiile cuprinse în art. 40 din Constituție nu sunt nesocotite prin art. 82 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și funcționarea profesiei de avocat, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 255/2004.

De altfel, prevederile Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat au mai fost supuse controlului de constituționalitate și, prin numeroase decizii, Curtea a constatat că ele nu contravin Constituției.

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

privind accesul la resursele acvatice vii, în vederea practicării pescuitului în scop recreativ/sportiv în bazinele piscicole naturale

Având în vedere prevederile art. 12¹, ale art. 13² alin. (1) și (4), ale art. 21 alin. (1) și (2), ale art. 63¹ și ale art. 79 din Legea nr. 192/2001 privind resursele acvatice vii, pescuitul și acvacultura, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 409/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. 1. — Accesul la resursele acvatice vii, în vederea practicării pescuitului în scop recreativ/sportiv în bazinele piscicole naturale, se atribuie de către administratorii resurselor acvatice vii, stabiliți prin lege.

Art. 2. — (1) Dreptul de pescuit în scop recreativ/sportiv în bazinele piscicole naturale se atribuie, la cerere, asociațiilor de pescari sportivi legal constituite.

(2) Administratorii resurselor acvatice vii atribuie dreptul de pescuit în scop recreativ/sportiv în bazinele piscicole naturale, în conformitate cu prevederile legale, pe baza autorizației de pescuit în scop recreativ/sportiv în bazinele piscicole naturale, al cărei model este prevăzut în anexa nr. 1 la prezentul ordin și care se înregistrează într-un registru special, ținut de către emitent.

Art. 3. — (1) Pescuitul în scop recreativ/sportiv în bazinele piscicole naturale se practică pe baza permisului individual de pescuit în scop recreativ/sportiv în bazinele piscicole naturale, al cărui model este prevăzut în anexa nr. 2 la prezentul ordin, care se eliberează de către asociațiile de pescari sportivi legal constituite și recunoscute de către Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale, în condițiile legii.

(2) Permisul individual de pescuit în scop recreativ/sportiv în bazinele piscicole naturale este netransmisibil.

Art. 4. — (1) Autorizațiile și/sau permisele de pescuit în scop recreativ/sportiv pot fi anulate în cazul nerespectării prevederilor legale privind practicarea pescuitului recreativ/sportiv, la sesizarea personalului cu drept de control din cadrul Inspecției Piscicole, Ministerului

Administrației și Internelor, Gărzii Naționale de Mediu, Administrației Rezervației Biosferei „Delta Dunării”, precum și de către persoanele împuternicite prin ordin al ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale.

(2) Administratorii și beneficiarii dreptului de pescuit în scop recreativ/sportiv în bazinele piscicole naturale vor asigura cu personal specializat paza resurselor acvatice vii, a exploatarei acestora, controlul activităților de pescuit, combaterea pescuitului ilegal, furturilor, distrugerilor și degradărilor.

Art. 5. — Formularele autorizațiilor și permiselor individuale de pescuit în scop recreativ/sportiv sunt tipărite, înseriate și gestionate, conform legii, de administratorii resurselor acvatice vii și asociațiile de pescari sportivi.

Art. 6. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, anexa nr. 2 „Autorizație de atribuire a dreptului de pescuit recreativ/sportiv în apele colinare și de șes”, anexa nr. 3 „Autorizație de atribuire a dreptului de pescuit recreativ/sportiv în apele de munte”, anexa nr. 8 „Permis de pescuit în scop recreativ/sportiv în bazinele piscicole naturale din apele colinare și de șes” și anexa nr. 9 „Permis de pescuit în scop recreativ/sportiv în bazinele piscicole naturale din apele de munte”, prevăzute în Ordinul ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 350/2001 pentru aprobarea conținutului și modelelor autorizațiilor de pescuit în scop comercial, recreativ/sportiv și științific, precum și a permiselor de pescuit individuale, se abrogă.

Art. 7. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 8. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale,

Gheorghe Flutur

București, 17 februarie 2005.

Nr. 117.

Administratorul resurselor acvatice vii

.....

Seria Nr.

SIGLA

Elemente de securizare

ANEXA Nr. 1

AUTORIZAȚIE de pescuit în scop recreativ/sportiv în bazinele piscicole naturale

nr. din

Perioada de valabilitate

.....

1. Asociația de pescari sportivi

.....

2. Adresa:

3. Registrul persoanelor juridice nr. din

4. Certificat de înregistrare fiscală:

5. Contract/act adițional de atribuire a dreptului de pescuit în scop recreativ/sportiv nr. din

6. Bazinele piscicole naturale/zona de pescuit:

.....

.....

7. Numărul maxim de permise individuale de pescuit în scop recreativ/sportiv ce se pot emite pentru bazinele piscicole naturale menționate

8. Deținătorul prezentei autorizații are obligația să marcheze zonele care fac obiectul acesteia, sub controlul administratorului resurselor acvatice vii, și să asigure cu personal specializat paza resurselor acvatice vii, controlul activităților de pescuit și combaterea pescuitului ilegal, în conformitate cu prevederile Legii nr. 192/2001 privind resursele acvatice vii, pescuitul și acvacultura, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Președinte/Guvernator/Director general,
.....

ANEXA Nr. 2

PERMIS INDIVIDUAL DE PESCUIT
în scop recreativ/sportiv în bazinele piscicole naturale

CONDIȚII TEHNICE:

- Dimensiuni format: 5x10 cm — tip vedere
- Suport: carton glossy (lucios)
- Grafică: Față: Fundal — imagine reprezentativă a pescuitului recreativ sportiv
Verso: Fundal — marcaj WATERMARK cu inițialele administratorului

(Față)

<p>ASOCIAȚIA DE PESCARI SPORTIVI</p> <p>PERMIS INDIVIDUAL DE PESCUIT</p> <p>în scop recreativ/sportiv</p> <p>în bazinele piscicole naturale</p> <p>Seria nr.</p>
--

(Verso)

<p>Numele și prenumele</p> <p>Valabil de la la, numai însoțit de carnetul de membru pescar sportiv</p> <p>Prezentul permis acordă dreptul exercitării pescuitului în scop recreativ/sportiv, în condițiile legii, în bazinele piscicole naturale care fac obiectul autorizației nr. din, eliberată de</p> <p align="right">Semnătura</p> <p align="right">L.S.</p> <p align="right">(ștampila asociației de pescari sportivi)</p>
--

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 005358